ΟΣΑ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΩΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὁ ἀείμνηστος βασιλεύς μας Γεώργιος, τὸν καιρὸ ποὺ βρισκόταν στὴν πατρίδα του καὶ φοιτοῦσε στὴ ναυτικὴ σχολὴ τῶν δοκίμων ὡς πρίγκηψ Γουλιέλμος ἀκόμα, ἦταν ζωηρότατος καὶ εἰς ἄκρον ἀντιπειθαρχικός, παρ' ὅλη τὴν αὐστηρότητα τῶν κανονισμῶν. Μὲ τὴ διαγωγή του αὐτὴ δημιουργοῦσε κάθε τόσο ἐπεισόδια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὴν τοῦ λείπουν ποτὲ ἡ τιμωρίες. Ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα ποὺ ἀναφέρονται στὴν πρώτη αὐτὴ περίοδο τῆς ζωῆς του, θὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα ἕνα, τὸ καλύτερο :

Ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς, ἕνας γέρος σοφὸς ὀνόματι Μαθιέξεν, συνήθιζε νὰ φορῇ γαλότσες χειμῶνα - καλοκαίρι. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μπῇ στὴν αἴθουσα τῆς παραδόσεως, γιὰ τὸ μάθημα, ἄφινε τὶς γαλότσες του ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, μαζὺ μὲ τὴ σταχτόχρωμη ὀμπρέλλα του.

Μιὰ μέρα, ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος (ὁ Γεώργιος), κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραδόσεως, ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ βγῇ ἔξω. Μόλις γύρισε στὴν αἴθουσα, ὅλοι οἱ συμμαθηταί του κατάλαβαν ἀπὸ τὸ ὕφος του ὅτι θὰ συνέβαινε ἐξάπαντος κάτι διασκεδαστικό.

Πράγματι, ὅταν ὁ γηραιὸς καθηγητὴς τελείωσε τὸ μάθημα, βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἔβαλε στὰ πόδια του, ὅπως πάντα, τὶς γαλότσες, πῆρε τὴν ἀχώριστη ὀμπρέλλα του κ' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ἀλλά, μόλις θέλησε νὰ κάνῃ τὸ πρῶτο βῆμα, ξαπλώθηκε κάτω φαρδὺς - πλατύς!... Τὸ ψηλό του καπέλλο κόλλησε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ διαδρόμου καὶ ἡ ψεύτικη μασέλλα του στὸ ἄλλο!...

Τὸ πάθημα αὐτὸ τοῦ σοφοῦ μαθηματικοῦ ὠφείλετο στὸν πονηρὸ πρίγκηπα, ὁ ὁποῖος ἁπλούστατα εἶχε καρφώσει τὶς γαλότσες του μὲ μικρὲς πρόκες στὸ πάτωμα.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή, ἐπακολούθησε σωστὸ πανδαιμόνιο μεταξὺ τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀφορμὲς νὰ μὴν εἶνε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν καθηγητή τους. Ὁ Μαθιέξεν ἔσπευσε τότε ἀμέσως νὰ διαμαρτυρηθῇ στὸ διοικητὴ τῆς σχολῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἔνοχο. Ὁ διοικητής, μὴ μπορῶντας νὰ συγχρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησί του, κίνησε τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάῃ στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ παραπονεθῇ στὸ Χριστιανό, τὸν πατέρα τοῦ πρίγκηπος. Μόλις μπῆκε ὅμως στὸν προθάλαμο, τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὑποθέτω ὅτι ἔρχεσθε νὰ μὲ συγχαρῆτε.

— Ἀπεναντίας, ὑψηλότατε, ἀπάντησε μὲ ἀπροκάλυπτο θυμὸ ὁ διοικητής, ἔρχομαι νὰ διαμαρτυρηθῶ...

— Συγγνώμην, ἐξακολούθησε ὁ πρίγκηψ μὲ ὕφος σοβαρό, δὲν ἐμάθατε λοιπὸν ὅτι μὲ ἐξέλεξαν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος ;

— Βασιλέα! Ἐσᾶς ; Τί λέτε! Δὲν πιστεύω νἆναι ἀλήθεια. Καμμιὰ κατεργαριὰ ἀπ' τὶς συνηθισμένες...

— Μὰ ὄχι, αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα εἶνε ἀπολύτως ἀληθές. Εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι ὁ πατέρας μου θὰ δεχόταν μ' εὐχαρίστησι τὰ συγχαρητήριά σας, γιατὶ εἶσθε ὁ πρῶτος ποὺ ἔρχεσθε ἐδῶ μετὰ τὴν ἀνακοίνωσι τῆς εἰδήσεως.

Ὁ διοικητὴς τῆς σχολῆς προχώρησε τότε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Χριστιανοῦ μὲ βῆμα μηχανικό, μὴ μπορῶντας ἀκόμα νὰ πιστέψῃ πῶς ἐκεῖνο τὸ τρελλόπαιδο θὰ μποροῦσε νὰ κυβερνήσῃ ἕνα ὁλόκληρο λαό...

κύριε εἰρηνοδίκη ; ρώτησε. Τὰ κρασσᾶτα ἢ τὰ ἄλλα ποὺ ἔχουν «κίμινο» ;

— Βάλτα ὅλα στὸ τηγάνι, κυρὰ προεδρίνα, κ' ἔπειτα βλέπουμε ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσουμε...

***

Μετὰ τὸ νέο τους δεῖπνο, οἱ δυὸ δικανικοὶ πέσανε νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ εἰρηνοδίκης ἦταν χορτασμένος. Ὁ κόκκορας εἶχε δεθῆ μὲ πλῆθος λουκάνικων κ' ἦταν πειὰ ἀδύνατο νὰ κινηθῇ μέσα στὸ στομάχι του. Μποροῦσε πειὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Ὁ ὕπνος κατέβαινε βαρὺς - γλυκὺς στὰ βλέφαρά του. Ὁ δικηγόρος ὅμως δὲν ἡσύχαζε. Γύριζε ἀπὸ δῶ, γύριζε ἀπὸ κεῖ, φυσοῦσε, ξεφυσοῦσε, βογγοῦσε καὶ μουρμούριζε.

Ὁ εἰρηνοδίκης, βλέποντας τὸν παραδαρμό του, γύρισε καὶ τοῦ φώναξε :

— Ἐγὼ ἔφαγα καὶ φούσκωσα καὶ σὺ δὲν μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς ;...

— Δὲν βλέπεις ἐδῶ τί γίνεται ; τοῦ ἀπάντησε ὁ δικηγόρος καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν εἰκόνα τοῦ προωθυπουργοῦ, ποὺ μειδιοῦσε πάντοτε μέσα ἀπὸ τὴ χρυσῆ της κορνίζα.

— Ἔ, καὶ τί μ' αὐτό ;... τοῦ ξαναπε ὁ εἰρηνοδίκης.

Ὁ δικηγόρος μισοσηκώθηκε.

— Ἄκουσ' ἐδῶ, εἶπε στὸν εἰρηνοδίκη. Πρέπει νὰ μοῦ κάμης μιὰ χάρι.

— Τί θές ;

— Ἐγὼ σοῦ κατέβασα τὰ λουκάνικα. Κατέβασε τώρα κ' ἐσὺ τὸν Βενιζέλο, γιατί, ἔτσι ποὺ μᾶς κυττάει εἶνε σὰν νὰ μᾶς κάνῃ παρατηρήσεις γιὰ τὸ φαγοπότι μας... Μοῦ ἔχει ἀνακατέψει τὸ στομάχι... Μάτια εἶν' αὐτὰ ἢ... ξιφολόγχες!...

Ὁ εἰρηνοδίκης σηκώθηκε κ' ἔρριξε ἕνα τραπεζομάνδηλο πάνω στὴν εἰκόνα. Ὁ Βενιζέλος δὲν τοὺς ἔβλεπε πειά... Κι' ἀποκοιμήθηκαν γλυκά... γλυκά...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Τὸ πολυτιμώτερο κόσμημα τῆς Μαργαρίτας. Τὸ περιδέρκιο μὲ τὰ κοράλλια καὶ ἡ ἱστορία του. Πῶς τὸ ἀπόχτησε ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ. Μιὰ συμφωνία ποὺ κρατάει δυὸ χρόνια. Οἱ κυνηγετικοὶ θρίαμβοι τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ. Ὁ διαμφισβητούμενος λαγός. Ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ μαραγκός. Ἕνας ἄγριος κυνῶς. Τὸ γεῦμα, κλπ. κλπ.

Τὸ πολυτιμώτερο καὶ πιὸ ἀγαπητὸ κόσμημα τῆς πρώην βασιλίσσης τῆς Ἰταλίας Μαργαρίτας, τῆς μητέρας τοῦ σημερινοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, ἦταν ἕνα περιδέραιο ἀπὸ κοράλλια καὶ ἡ προτίμησις αὐτὴ ὠφείλετο στὴν ἀκόλουθη αἰτία :

Ὅταν ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἦταν ἀκόμα μικρὸ παιδί, πῆγε ἕνα καλοκαίρι στὴ Βενετία, μαζὺ μὲ τὴν παιδαγωγό του. Μιὰ μέρα παρετήρησε στὴν προθήκη ἑνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς πόλεως, μερικὰ κοράλλια ποὺ τοῦ ἄρεσαν ὑπερβολικά. Χωρὶς νὰ χάση καιρό, μπῆκε στὸ κατάστημα καὶ ρώτησε νὰ μάθῃ τὴν τιμή τους. Μόλις ἔλαβε τὴν ἀπάντησι, εἶπε στὸν ἔμπορο :

— Δὲν ἔχω τόσα χρήματα ὅσα μοῦ ζητᾶτε. Σήμερα θ' ἀγοράσω λίγα μονάχα ἀπ' αὐτά, ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ νὰ φυλάξετε καὶ τ' ἄλλα γιὰ λογαριασμό μου, καὶ μόλις ἐξοικονομῶ χρήματα, θὰ σᾶς τὰ ἐμβάζω γιὰ νὰ μοῦ στέλνετε ἀνάλογο ἀριθμὸ κοραλλιῶν, μέχρις ὅτου τὰ πάρω ὅλα.

Ὁ ἔμπορος δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι τὴ συμφωνία κ' ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ βάσταξε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, γιατὶ μόλις τότε ὁ βασιλόπαις κατώρθωσε ν' ἀγοράσῃ ὅλα τὰ κοράλλια καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸ περιδέραιο, τὸ ὁποῖο προσέφερε στὴ μητέρα του. Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, ὅταν ἐπληροφορήθη ἀργότερα τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς, εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπ' τὸ δῶρο τοῦ γιοῦ της καὶ τὸ φύλαγε μαζὺ μὲ τὰ πολυτιμώτερα κειμήλιά της.

***

Ὁ βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ μανιώδεις κυνηγοὺς τῆς Ἰταλίας, συχνὰ δὲ μεταφέρει στὰ ἀνάκτορά του ἄφθονα θηράματα ἀπὸ τὰ κυνήγια του.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἶχε βγῆ γιὰ κυνήγι μόνος του στὰ περίχωρα τῆς Ρώμης, πυροβόλησε ἕνα λαγό, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἔρριξε στὸν ἴδιο λαγὸ καὶ κάποιος ἄλλος πολίτης. Οἱ δυὸ κυνηγοὶ ἤρθαν ἀμέσως στὰ χέρια, γιατὶ κανένας ἀπ' τοὺς δυὸ τους δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ στὸν ἄλλον τὸ λαγό.

— Ἐγὼ τὸ σκότωσα, κύριε, τὸ λαγό, φώναξε πρῶτος ὁ βασιλεύς.

— Μόνον ἕνας βλάκας μποροῦσε νὰ τὸ πῇ αὐτό! ἀπάντησε ὁ ἄλλος ἐρεθισμένος.

— Ὁ λαγὸς ἀνήκει σὲ μένα, ἐπανέλαβε ὁ βασιλεύς.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, κι' ἂν σοῦ βαστάῃ, βάλε τα μαζύ μου, ἀπάντησε ὁ πολίτης ποὺ δὲν ἐγνώριζε προσωπικῶς τὸ βασιλέα.

Τότε ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἔγινε μὲ μιᾶς κατακόκκινος ἀπ' τὴν ὀργή του καὶ ρίχτηκε ἀκράτητος ἀπάνω στὸν ἀντίπαλό του. Ἡ πάλη ὑπῆρξε πεισματώδης, ἀλλὰ στὸ τέλος βγῆκε νικητὴς ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος παρέλαβε τὸ διαμφισβητούμενο θήραμα κι' ἀνεχώρησε, ἐνῶ ὁ ἀντίπαλός του ἀπομακρυνόταν μὲ βρισιὲς καὶ κατάρες.

Ὅταν ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ γύρισε στὴ Ρώμη, διέταξε ἕναν ἀξιωματικὸ νὰ τρέξῃ νὰ ἐξακριβώσῃ ποιὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος πολίτης. Σὲ μιὰ ὥρα ὁ ἀξιωματικὸς παρουσιάστηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι ὁ ξυλοκοπηθεὶς κυνηγὸς ἦταν ἕνας τίμιος μαραγκός, ποὺ τὸν ἔλεγαν Σαλβίνι καὶ κατοικοῦσε ἐκεῖ κοντά. Τότε ὁ βασιλεὺς διέταξε ν' ἀποσταλῆ βασιλικὴ ἅμαξα καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖνος, μόλις τοῦ ἐκοινοποιήθη ἡ βασιλικὴ ἐντολή, τὰ χρειάστηκε, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ σχετικῶς, ἀλλὰ θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ. Ὅταν ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγο παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸ βασιλέα καὶ ἀνεγνώρισε τὸν πρωτῆνὸ ἀντίπαλό του, ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸ φόβο του, περιμένοντας καμμιὰ τρομερὴ τιμωρία. Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ὅμως τὸν ὑποδέχτηκε μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε Σαλβίνι, μὴ φοβᾶσαι. Σὲ προσκάλεσα νἀρθῆς στ' ἀνάκτορα, γιατὶ μέσα στὸ λαγὸ βρῆκα καὶ σκάγια ποὺ δὲν ἀνῆκαν στὸ ντουφέκι μου κ' ἔκρινα δίκηο νὰ τὸν φᾶμε μαζύ...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίχτηκε ἡ πόρτα τοῦ ἐστιατορίου. Καὶ ὁ κατάπληκτος μαραγκὸς ἐγευμάτισε μὲ τὸ βασιλέα, καταβροχθίσαντες πλὴν τοῦ περιφήμου λαγοῦ καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ ἐδέσματα.